

**Forslag
til
Lov om ændring af lov om erstatning fra staten
til ofre for forbrydelser**

(Terminaladgang til skatteoplysninger, udgifter til advokatbistand og
rentetilskrivning på statens krav mod skadevolder)

§ 1

I lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, jf. lovbekendtgørelse nr. 1209 af 18. november 2014, som ændret bl.a. ved lov nr. 486 af 30. april 2019 og senest lov nr. 665 af 11. juni 2024, foretages følgende ændringer:

1. *§ 14 a* affattes således:

»**§ 14 a.** Nævnet har til brug for behandlingen af ansøgninger i medfør af denne lov terminaladgang til de nødvendige skatteoplysninger, herunder oplysninger i indkomstregisteret, hos Skatteforvaltningen.«

2. I *§ 15, stk. 2*, indsættes som *2. pkt.*:

»Er ansøgeren mindreårig eller under værgemål, kan nævnet bestemme, at ansøgerens forældre eller værger helt eller delvist skal have dækket udgifter, som de har afholdt i anledning af sagen.«

3. I *§ 17* indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Statens krav mod skadevolder forrentes tidligst, når kravet er overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.«

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den [1. maj 2025].

Stk. 2. § 1, nr. 3, har virkning i forhold til statens ubetalte krav mod skadevoldere fra før den [1. maj 2025].

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Erstatningsnævnets adgang til nødvendige skatteoplysninger

2.1.1. Gældende ret

2.1.2. Justitsministeriets overvejelser

2.1.3. Den foreslåede ordning

2.2. Erstatning for udgifter til advokatbistand til forældre eller værger

2.2.1. Gældende ret

2.2.2. Justitsministeriets overvejelser

2.2.3. Den foreslåede ordning

2.3. Rentetilskrivning på statens krav mod skadevolder efter renteloven

2.3.1. Gældende ret

2.3.1.1. Rentetilskrivning efter offererstatningsloven

2.3.1.2. Rentetilskrivning efter renteloven

2.3.2. Justitsministeriets overvejelser

2.3.3. Den foreslåede ordning

3. Forholdet til databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven

3.1. Erstatningsnævnets adgang til nødvendige skatteoplysninger

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

7. Klimamæssige konsekvenser

8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

9. Forholdet til EU-retten

10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

11. Sammenfattende skema

1. Indledning

Offererstatningsordningen, som varetages af Civilstyrelsen, er en statslig erstatningsordning (garantiordning) som indebærer, at ofre for forbrydelser har mulighed for at søge om erstatning eller godtgørelse fra staten ved Erstatningsnævnet efter lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser (offererstatningsloven). Hvis Erstatningsnævnet tilkender erstatning eller godtgørelse, udbetales denne af staten, som derved indtræder i offerets erstatningskrav mod skadevolder (regres).

Offererstatningsområdet har historisk været præget af ophobning af sager og for lange sagsbehandlingstider. Justitsministeriet har derfor fokus på alle tiltag, der kan lette og forenkle Civilstyrelsens sagsbehandling på offererstatningsområdet med henblik på at nedbringe mængden af verserende sager og sagsbehandlingstiden.

Lovforslaget har overordnet til formål at indføre tre tiltag på offererstatningsområdet, som skal medvirke til at lette sagsbehandlingen af offererstatningssager og regressager.

For det første foreslås det, at Erstatningsnævnet til brug for behandlingen af ansøgninger i medfør af offererstatningsloven får en videre terminaladgang til nødvendige skatteoplysninger hos Skatteforvaltningen. En sådan adgang vil lette sagsgangen hos Erstatningsnævnet og smidiggøre ansøgningsprocessen for skadelidte.

For det andet foreslås det, at Erstatningsnævnet fremover får mulighed for at dække udgifter, som forældre eller værger har afholdt i anledning af en sag på vegne af f.eks. en mindreårig. Dette skal ses i lyset af, at det som udgangspunkt er forældre eller værger, der antager en advokat på vegne af den mindreårige, og som derfor hæfter for udgiften hertil.

For det tredje foreslås det, at statens krav mod skadevolder tidligst forrentes, når kravet er overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Dette skal bidrage til at lette den administrative byrde og sikre en smidig og effektiv tilrettelæggelse af sagsgangen i behandlingen af regressager.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Erstatningsnævnets adgang til nødvendige skatteoplysninger

2.1.1. Gældende ret

Det fremgår af offererstatningslovens § 10 a, at justitsministeren kan fastsætte regler om, at ansøgning om erstatning og godtgørelse skal indgives ved anvendelse af den digitale løsning, som Civilstyrelsen stiller til rådighed (digital selvbetjening).

Bestemmelsen i § 10 a er indsat i offererstatningsloven ved § 1, nr. 2, i lov nr. 486 af 30. april 2019 om ændring af lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser (Nedbringelse af sagsbehandlingstiden i Erstatningsnævnet m.v.). Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2018-19, tillæg A, L 172 som fremsat, side 20, at det forudsættes, at justitsministeren med hjemmel i bemyndigelsen vil fastsætte nærmere regler om, at indgivelse af ansøgning om erstatning og godtgørelse skal ske ved anvendelse af den digitale løsning, som Civilstyrelsen anviser. Det forudsættes endvidere, at der i medfør af bemyndigelsen eksempelvis vil blive fastsat nærmere regler om, at ansøgninger, som ikke indgives ved digital selvbetjening, afvises af Erstatningsnævnet, og regler om, hvornår Erstatningsnævnet kan dispensere fra kravet om anvendelse af digital selvbetjening.

Med hjemmel i bl.a. offererstatningslovens § 10 a er udstedt bekendtgørelse nr. 772 af 29. april 2021 om Erstatningsnævnets behandling af ansøgninger om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser.

Efter bekendtgørelsens § 1 skal ansøgning om erstatning som udgangspunkt indgives til Erstatningsnævnet ved anvendelse af den digitale løsning, som Civilstyrelsen stiller til rådighed (digital selvbetjening). Af bekendtgørelsens § 5, stk. 2, fremgår det, at politiet snarest sender Erstatningsnævnet de relevante akter i straffesagen, herunder politirapporter, lægelige oplysninger, herunder politiattest, og eventuel udskrift af dombog og retsbog. Endvidere fremgår det af bekendtgørelsens § 7, at sekretariatschefen eller den, sekretariatschefen bemyndiger hertil, afgør, hvilke oplysninger der skal indhentes til brug ved sekretariatets forberedelse af sagerne.

Det fremgår af offererstatningslovens § 14, stk. 1, at Erstatningsnævnet kan opfordre ansøgeren til at medvirke til sagens oplysning. Efterkommer ansøgeren ikke inden en fastsat frist en opfordring fra nævnet om at medvirke til sagens oplysning, kan sagen afgøres på det i øvrigt foreliggende grundlag, jf. § 14, stk. 3.

I erstatningssager, det vil sige hvor ansøgeren har søgt om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, erhvervsevnetabserstatning eller forsørgertabserstatning,

er det nødvendigt med henblik på Erstatningsnævnets vurdering af, hvor stort et tab ansøgeren har lidt, som følge af den strafbare handling, at nævnet modtager oplysninger om ansøgerens indkomstforhold. En erstatning for tabt arbejdsfortjeneste opgøres eksempelvis som forskellen mellem den indkomst, skadelidte ville have haft, hvis ikke skaden var indtruffet, og den indkomst, skadelidte faktisk har oppebåret. Til indkomsten hører bl.a. lønindtægt, indtægt fra egen virksomhed og alle former for offentlige ydelser, der udbetales med henblik på hel eller delvis forsørgelse. Dertil kommer diverse pensionsbidrag. Erstatningsnævnet inddrager herudover oplysninger om ansøgers forskellige ansættelsesforhold inden skaden, herunder antallet af arbejdstimer.

Efter offererstatningsloven kan Erstatningsnævnet få terminaladgang til de oplysninger i indkomstregisteret, der er nødvendige til brug for behandlingen af ansøgninger i medfør af loven, jf. lovens § 14 a.

Indkomstregisteret er et fælles offentligt register med oplysninger om borgernes indkomstforhold og arbejdsomfang. Registeret administreres af Skatteforvaltningen.

Bestemmelsen er – ligesom § 10 a – indsat i offererstatningsloven ved lov nr. 486 af 30. april 2019. Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2018-19, tillæg A, L 172 som fremsat, side 23, at Erstatningsnævnet med en sådan terminaladgang til de oplysninger i indkomstregisteret, der er nødvendige for at kunne udmåle erstatning for tabt arbejdsfortjeneste eller erhvervsevnetab, umiddelbart vil kunne tilvejebringe de relevante oplysninger hurtigt uden at skulle henvende sig til ansøgeren selv. En adgang til indkomstregisteret for nævnet vil effektivisere sagsgangen i de typer af offererstatningssager, der kræver oplysninger om indkomstforhold.

Det fremgår også af bemærkningerne til bestemmelsen, at Erstatningsnævnet med en sådan terminaladgang til indkomstregisteret ikke vil være berettiget til at få adgang til andre eller flere oplysninger, end hvad de allerede i dag kan behandle i overensstemmelse med databeskyttelseslovens og databeskyttelsesforordningens almindelige videregivelsesregler. Hjemlen skal derfor udmøntes ved en aftale mellem Skatteforvaltningen og Erstatningsnævnet og ved denne aftale skal det bl.a. nærmere fastlægges, hvilke oplysninger nævnet skal have adgang til, og hvilken type adgang der skal være tale om (f.eks. webservice eller online adgang). Aftalen skal indgås under iagttagelse af reglerne i

databeskyttelsesloven og databeskyttelsesforordningen, og Erstatningsnævnet vil kun være berettiget til at få adgang til oplysninger i indkomstregisteret i det omfang, det efter en konkret vurdering er nødvendigt og sagligt.

2.1.2. Justitsministeriets overvejelser

Erstatningsnævnet kan ikke med den nuværende terminaladgang i offererstatningslovens § 14 a indhente andre oplysninger end de oplysninger, der fremgår af indkomstregistret.

Sådanne andre oplysninger kan f.eks. være de personlige skatteoplysninger, som er en samling af borgerens detaljerede skattemæssige oplysninger, der bl.a. indeholder oplysninger om borgernes enkelte ansættelsesforhold, timeantal, indtægter, udbetalte sociale ydelser og perioder herfor. Af de personlige skatteoplysninger fremgår alle ansættelsesforhold i det pågældende år med en specifikation af ovennævnte oplysninger.

Erstatningsnævnet kan indhente sådanne personlige skatteoplysninger efter forudgående samtykke fra ansøgeren. Denne praksis kan forlænge sagsbehandlingstiden unødigt i visse sager, f.eks. i tilfælde hvor en afgørelse om tilkendelse af erstatning for tabt arbejdsfortjeneste alene afventer indhentelse af personlige skatteoplysninger.

Det kan desuden for ansøgeren, som har været udsat for en straffelovsovertrædelse, virke uoverskueligt og vanskeligt at skulle indhente disse oplysninger selv.

Justitsministeriet finder det hensigtsmæssigt, at Erstatningsnævnet får mulighed for at indhente alle nødvendige skatteoplysninger, herunder personlige skatteoplysninger (såkaldte R75'ere), selvom disse oplysninger ikke fremgår af indkomstregistret.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at de hensyn, der gjorde sig gældende i forhold til indførelsen af terminaladgangen til oplysninger i indkomstregisteret, også gør sig gældende for nødvendige skatteoplysninger. Erstatningsnævnet vil med en terminaladgang til skatteoplysninger, der er nødvendige for at kunne udmåle f.eks. erstatning for tabt arbejdsfortjeneste eller erhvervsevnetab, umiddelbart kunne tilvejebringe de relevante oplysninger hurtigt uden at skulle henvende sig til ansøgeren selv. Det er i den forbindelse en forudsætning, at ansøgeren har

fremSAT krav om erstatning for f.eks. tabt arbejdsfortjeneste og/eller erhvervsevnetab over for nævnet.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at dette vil smidiggøre sagsbehandlingen hos Erstatningsnævnet og være til gavn for den enkelte ansøger, da visse afgørelser vil kunne træffes hurtigere end i dag.

For nærmere om ordningens databeskyttelsesretlige elementer henvises der til pkt. 3.1.

2.1.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at offererstatningslovens § 14 a nyaffattes, således at Erstatningsnævnet til brug for behandlingen af ansøgninger i medfør af denne lov har terminaladgang til de nødvendige skatteoplysninger, herunder oplysninger i indkomstregisteret, hos Skatteforvaltningen.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Erstatningsnævnet vil kunne indhente alle nødvendige oplysninger hos Skatteforvaltningen til brug for behandlingen af offererstatningssager, uanset om ansøgeren har samtykket til indhentningen af oplysningerne.

Bestemmelsen vil være relevant i situationer, hvor der søges om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, erhvervsevnetab eller forsørgertab. I de tilfælde vil ansøgerens – eller for så vidt angår forsørgertabserstatning f.eks. ægtefællens – skatteoplysninger således være nødvendige for, at Erstatningsnævnet kan træffe afgørelse i sagen. Eksempelvis vil bestemmelsen finde anvendelse, når Erstatningsnævnet skal tage stilling til, om der foreligger den fornødne årsagssammenhæng (kausalitet) mellem den strafbare handling og ansøgerens indtægtstab. I disse situationer vil det være afgørende, at Erstatningsnævnet kan tilgå oplysninger om tidligere og senere ansættelsesforhold, indtægter, timeantal, sygeperioder m.v.

Når en ansøger har søgt om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, erhvervsevnetabserstatning eller forsørgertabserstatning, vil Erstatningsnævnet herved kunne indhente oplysninger om ansøgerens faktiske indkomst i den relevante periode, der søges om erstatning for.

Erstatningsnævnet vil således fremover i disse sager automatisk kunne indhente alle nødvendige skatteoplysninger.

Den foreslåede ændring skal udmøntes ved en aftale mellem på den ene side Skatteforvaltningen og på den anden side Civilstyrelsen som sekretariat for Erstatningsnævnet. Denne aftale skal indgås under iagttagelse af reglerne i databeskyttelsesloven og databeskyttelsesforordningen. Det forudsættes således, at Erstatningsnævnet kun vil være berettiget til at få adgang til oplysningerne i det omfang, det efter en konkret vurdering er nødvendigt.

For nærmere om ordningens databeskyttelsesretlige elementer henvises der til pkt. 3.1.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

2.2. Erstatning for udgifter til advokatbistand til forældre eller værger

2.2.1. Gældende ret

Efter offererstatningsloven betales udgifterne ved sagens behandling ved Erstatningsnævnet, herunder udgifter til de undersøgelser, der er omtalt i § 14, stk. 1, af staten, jf. lovens § 15, stk. 1.

Henvisningen til § 14, stk. 1, indebærer bl.a., at udgifter forbundet med lægeundersøgelser til brug for sagens oplysning betales af staten.

Det følger af offererstatningslovens § 15, stk. 2, at Erstatningsnævnet i særlige tilfælde kan bestemme, at ansøgeren helt eller delvis skal have dækket udgifter, som pågældende har afholdt i anledning af sagen.

Det er anført i betænkning nr. 751/1975 om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, side 39 f., der ligger til grund for offererstatningsloven, at udvalget forudsætter, at sagsbehandlingen ved Erstatningsnævnet tilrettelægges således, at ansøgeren i almindelighed ikke behøver advokatbistand. Hvis erstatningsopgørelsen er særligt kompliceret, eller hvor der i øvrigt skønnes at være et særligt behov for advokatbistand, kan Erstatningsnævnet dog yde erstatning for rimelige udgifter til advokatbistand i forbindelse med sagens behandling for nævnet.

Det følger af bestemmelsens ordlyd, at Erstatningsnævnet alene kan bestemme, at ansøgeren helt eller delvist skal have dækket udgifter, hvis ansøgeren selv har haft udgifter til f.eks. advokatbistand. Der kan således ikke ydes dækning efter bestemmelsen, hvis andre end ansøgeren har afholdt udgifterne i anledning af sagen.

Bestemmelsen og lovbemærkningerne hertil forholder sig ikke konkret til situationer, hvor ansøgeren er mindreårig eller under værgemål, og hvor udgifterne normalt ikke afholdes af den mindreårige eller af en ansøger under værgemål.

2.2.2. Justitsministeriets overvejelser

Når et barn eller en person under værgemål er offer for en forbrydelse og i den forbindelse pådrager sig personskade, kan der være behov for at antage advokatbistand.

Mindreårige og personer under værgemål kan imidlertid ofte ikke selv antage en advokat, og det vil derfor være ansøgerens forældre og/eller værger, som skal antage advokaten, og som hæfter for udgiften hertil.

Hvis f.eks. en mindreårig har fået tilkendt erstatning eller godtgørelse fra Erstatningsnævnet, vil der typisk være tale om formue og ikke indtægt. Efter værgemålslovens § 25, stk. 1, og stk. 2, 3. pkt., skal værgerne sørge for, at formuen bevares, og må kun med Familieretshusets godkendelse (med rekurs til Civilstyrelsen) bruge af formuen. For mindreårige er Familieretshusets og Civilstyrelsens praksis i den henseende restriktiv, og det er yderst sjældent, at betaling af udgifter til advokatbistand ikke anses for omfattet af forældrenes forsørgelsespligt.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at Erstatningsnævnet bør kunne bestemme at forældre og/eller værger til mindreårige ansøgere eller ansøgere under værgemål, som har afholdt udgifter til f.eks. advokatbistand i anledning af sagen på vegne af den mindreårige eller personen under værgemål, kan få dækning herfor. I praksis vil det indebære, at udbetalingen vil kunne ske direkte til ansøgerens forældre og/eller værger.

Det er således Justitsministeriets opfattelse, at Erstatningsnævnet – med henblik på at kunne tage højde for, at f.eks. mindreårige ansøgere i almindelighed ikke selv afholder udgifter i forbindelse med sagens behandling – bør have mulighed for at bestemme, at forældre og/eller værger helt eller delvist skal have dækket udgifter, som de har afholdt i anledning af sagen, når den person, der søger om erstatning efter offererstatningsloven, er mindreårig eller under værgemål.

2.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at det i § 15, stk. 2, indsættes som 2. pkt., at Erstatningsnævnet, hvis ansøgeren er mindreårig eller under værgemål, kan bestemme, at

ansøgerens forældre eller værger helt eller delvist skal have dækket udgifter, som de har afholdt i anledning af sagen.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at forældre og/eller værger for en mindreårig ansøger eller en ansøger under værgemål kan få dækket udgifter, som de har afholdt i anledning af sagen på vegne af den mindreårige eller personen under værgemål, i samme omfang som andre ansøgere kan i medfør af bestemmelsens stk. 2, 1. pkt.

Bestemmelsen vil finde anvendelse i situationer, hvor en mindreårig f.eks. søger om erstatning efter offererstatningsloven, og hvor ansøgerens forældre og/eller værger har afholdt udgifter i anledning af sagen. Udgifterne kan bl.a. bestå af advokatudgifter.

Der er ikke med ændringen ud over ovennævnte tilføjelse i øvrigt tilsigtet ændringer af, hvornår Erstatningsnævnet helt eller delvis kan bestemme at dække udgifter, som er afholdt i anledning af sagen. Det vil således fortsat kun være, når der foreligger særlige tilfælde, jf. bestemmelsens gældende ordlyd, at Erstatningsnævnet kan træffe afgørelse om at dække udgifter, som er afholdt i anledning af sagen. Som anført ovenfor, jf. pkt. 2.2.1, kan der efter gældende ret foreligge særlige tilfælde, hvis erstatningsopgørelsen er særligt kompliceret, eller hvor der i øvrigt skønnes at være et særligt behov for advokatbistand. Sidstnævnte kan man forestille sig især vil være gældende for forældre, der har et barn, der har været udsat for en straffelovsovertrædelse, og hvor forældrene i sagens natur også vil være ramt af hændelsen.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 2, og bemærkningerne hertil.

2.3. Rentetilskrivning på statens krav mod skadevolder efter renteloven

2.3.1. Gældende ret

2.3.1.1. Rentetilskrivning efter offererstatningsloven

I offererstatningsloven findes en række bestemmelser om forrentning af de krav, som behandles efter loven.

Det følger af offererstatningslovens § 6 c, stk. 1, at hvis erstatning og godtgørelse udbetales senere end 14 dage efter afgørelsestidspunktet, forrentes beløbet fra udløbet af 14-dagesfristen med en årlig rente svarende til renten i rentelovens § 5, jf. dog stk. 2 og 3.

Det følger af offererstatningslovens § 6 c, stk. 2, at krav på tort- og krænkelsesgodtgørelse og godtgørelse til efterladte, der tilkendes af Erstatningsnævnet, forrentes efter reglerne i § 16 i lov om erstatningsansvar (erstatningsansvarsloven).

Af erstatningsansvarslovens § 16, stk. 1, fremgår det, at godtgørelse og erstatning kan kræves betalt 1 måned efter, at skadevolderen har været i stand til at indhente de oplysninger, der er fornødne til bedømmelse af erstatningens størrelse. Er det, forinden endelig opgørelse kan finde sted, givet, at skadevolderen i alt fald skal betale en del af det krævede beløb, kan denne del forlanges udbetalt efter reglerne i 1. pkt. Et sådant udbetalt beløb samt beløb, der er udbetalt som midlertidig erhvervsevnetabserstatning, kan ikke senere kræves tilbagebetalt eller modregnet i andre erstatningsposter.

Det fremgår videre af erstatningsansvarslovens § 16, stk. 2, at beløbet forrentes fra det tidspunkt, hvor det kan kræves betalt efter stk. 1, med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5.

Det er Civilstyrelsen, der på baggrund af en afgørelse om erstatning eller godtgørelse fra Erstatningsnævnet, udbetaler erstatning eller godtgørelse til skadelidte. Det beløb, der udbetales til skadelidte, består af selve erstatningskravet (hovedstolen) og eventuelle renter efter offererstatningslovens § 6 c, stk. 1 og 2.

Det følger af offererstatningslovens § 17, at staten, i det omfang der ydes erstatning, indtræder i skadelidtes krav mod skadevolderen. Lovens §§ 6 b og 6 c finder ligeledes anvendelse ved opgørelse af statens krav mod skadevolder.

Idet Civilstyrelsen indtræder i skadelidtes krav mod skadevolder, behandler Civilstyrelsen efter udbetalingen af erstatnings- eller godtgørelseskravet til skadelidte en sag om regres mod skadevolder (regreskravet). Regreskravet mod skadevolder består af selve erstatningskravet (hovedstolen) og renter efter offererstatningslovens § 6 c, stk. 2, jf. erstatningsansvarslovens § 16, stk. 2. Civilstyrelsen søger regreskravet indfriet ved at udstede et betalingspåkrav til skadevolder.

2.3.1.2. Rentetilskrivning efter renteloven

Civilstyrelsens regreskrav mod skadevolder er et formueretligt krav, som staten indtræder i, og det behandles derfor efter formuerettens regler. Regreskravet er således omfattet af renteloven, som gælder for rente af

pengekrav på formuerettens område, jf. dog §§ 8 og 8 a, jf. rentelovens § 1, stk. 1.

Efter rentelovens § 3, stk. 1, skal rente betales fra forfaldsdagen, hvis denne er fastsat i forvejen. I andre tilfælde skal der betales rente, når der er gået 30 dage efter den dag, da fordringshaveren har afsendt eller fremsat anmodning om betaling. Skyldneren skal ikke betale rente for det tidsrum, der ligger forud for modtagelsen af anmodningen, jf. rentelovens § 3, stk. 2.

Rente efter rentelovens § 3, stk. 2, vedrører i forhold til regreskrav på offererstatningsområdet regreskravets hovedstol, det vil sige eksklusiv eventuelle sagsomkostninger og renter efter offererstatningslovens § 6 c, stk. 2, jf. erstatningsansvarslovens § 16, stk. 2. Renterne tilskrives i hele perioden frem til udløbet af den måned, hvor fordringen eventuelt oversendes til inddrivelse hos Gældsstyrelsen, som herefter tilskriver inddrivelsesrente efter gældsinddrivelseslovens § 5, stk. 1, så længe inddrivelsen finder sted.

Skadevolder kan også blive pålagt at betale sagsomkostninger, hvis der ikke sker betaling eller indgås et frivillig forlig mellem skadevolder og Civilstyrelsen i forhold til det udstedte betalingspåkrav, og domstolene ved en efterfølgende retssag herom tilkender Civilstyrelsen sagsomkostninger.

Det bemærkes, at sagsomkostninger tilkendt ved dom eller anden retsafgørelse i en borgerlig sag, forrentes fra fuldbyrdelsesfristens udløb med rente som fastsat efter § 5, stk. 1 og 2, jf. rentelovens § 8 a, stk. 1. I tilfælde af appel skal rente betales fra udløbet af fuldbyrdelsesfristen for afgørelsen i den foregående instans, i det omfang afgørelsen om sagsomkostninger stadfæstes. Dette gælder, selv om appel fandt sted inden fuldbyrdelsesfristens udløb eller appellen i øvrigt havde opsættende virkning, jf. rentelovens § 8 a, stk. 2. Fuldbyrdelsesfristen er normalt 14 dage, jf. retsplejelovens § 480, stk. 1 og 5.

Renten efter rentelovens § 5 (rente efter forfaldsdagen) fastsættes til en årlig rente, der svarer til den fastsatte referencesats med et tillæg på 8 pct. Som referencesats anses den officielle udlånsrente, som Nationalbanken har fastsat henholdsvis pr. den 1. januar og den 1. juli det pågældende år, jf. rentelovens § 5, stk. 1. Den aktuelle udlånsrentesats er 3,00. Det bemærkes, at inddrivelsesrenten efter gældsinddrivelsesloven med virkning fra den 1. juli 2023 blev nedsat med 4 pct.-point i forhold til det gældende renteniveau

i henhold til rentelovens § 5. Den aktuelle rentesats for inddrivelsesrente er 7,50.

Baggrunden for nedsættelsen af inddrivelsesrenten er en politisk aftale af 20. juni 2022 mellem den daværende regering (Socialdemokratiet) og Venstre, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre, Det Konservative Folkeparti, Liberal Alliance, Alternativet og Kristendemokraterne om at styrke den offentlige gældsinddrivelse frem mod 2030. Et af punkterne i aftalen handler om rimelige vilkår for skyldnere, herunder nedsættelse af inddrivelsesrenten. Det fremgår i den forbindelse af aftalen, at rentebyrden i praksis medfører, at mange skyldnere har vanskeligt ved at nedbringe deres gæld til det offentlige og blive gældfri, og at aftalepartierne finder det væsentligt, at renteniveauet udtrykker en balance, hvor renten ikke i sig selv gør det umuligt at afvikle gælden, men hvor det heller ikke bliver mere attraktivt at stifte gæld til det offentlige end at låne på det private marked.

2.3.2. Justitsministeriets overvejelser

Statens krav oversendes til inddrivelse hos Gældsstyrelsen, når det er konstateret, at skadevolder ikke har betalt. Statens krav udgøres af den udbetalte erstatning eller godtgørelse (hovedstolen), eventuelle udbetalte renter og eventuelle sagsomkostninger. Efter forfaldsdatoen oversender Civilstyrelsen statens krav hurtigst muligt til Statens Administration, som herefter indberetter kravet til Gældsstyrelsen. Det er med ordningen forudsat, at statens krav oversendes og indberettes inden for rimelig tid, således at inddrivelsesprocessen igangsættes hurtigst muligt.

Det er blevet konstateret, at Civilstyrelsen forud for oversendelsen af fordringerne til Gældsstyrelsen ikke hidtil har tilskrevet renter efter rentelovens § 3, stk. 2, og § 8 a. Dette er ligeledes tilfældet for politiet og anklagemyndigheden, der før den 1. januar 2021 varetog behandlingen af regressager på offererstatningsområdet.

Civilstyrelsen har oplyst, at der ved oversendelse af rentekrav efter rentelovens § 3, stk. 2, og § 8 a, til Gældsstyrelsen, vil skulle indberettes særskilte relaterede fordringer for hver måned, hvor der skal tilskrives renter. Da indberetning til Gældsstyrelsen først har været teknisk muligt fra slutningen af 2022, indebærer det, at der for hver hovedfordring skal indberettes et antal fordringer svarende til antallet af måneder, der er forløbet siden udløbet af de 30 dage fra fremsættelsen af regreskravet over for skadevolder. Det er Civilstyrelsens vurdering, at det vil koste ikke under 30 mio. kr. at opføre og indberette rentefordringer efter rentelovens § 3, stk.

2, og § 8 a, i forhold til de krav, der allerede har et grundlag for inddrivelse hos Gældsstyrelsen. Hertil kommer, at der løbende vil opstå nye fordringer.

At der ikke er tilskrevet rente efter renteloven i den periode, hvor fordringen har været under opkrævning via Civilstyrelsen og tidligere politiet og anklagemyndigheden, har ikke haft betydning for rentetilskrivningen efter reglerne i gældsinddrivelsesloven, som finder sted efter, at fordringen er overdraget til inddrivelse ved Gældsstyrelsen.

Det er på den baggrund Justitsministeriets opfattelse, at det vil være hensigtsmæssigt at undtage Civilstyrelsens behandling af regressager på offererstatningsområdet fra rentelovens § 3, stk. 2, og § 8 a, således at Civilstyrelsen ikke skal tilskrive renter på krav mod en skadevolder. Statens rentetilskrivning vil således alene omfatte den periode, hvor fordringen er under inddrivelse ved Gældsstyrelsen.

Justitsministeriet finder i den forbindelse, at den administrative og økonomiske byrde, som vil være forbundet med opkrævning af rente efter rentelovens § 3, stk. 2, og § 8 a er uforholdsmæssig stor.

Det bemærkes i øvrigt, at der i regressager ofte gøres krav af en væsentlig størrelse gældende over for skadevolderen, og at det i sig selv kan være vanskeligt for skadevolderen at nedbringe denne gæld og dermed at blive gældfri. Det bemærkes videre, at så snart en fordring er oversendt til inddrivelse hos inddrivelsesmyndighederne forrentes fordringen efter gældsinddrivelsesloven.

Endelig bemærkes det, at det efter Justitsministeriets opfattelse vil være hensigtsmæssigt, at renteniveauet holdes stabilt, således at kravet ikke tilskrives en forskellig rente afhængig af hvilken myndighed, der søger kravet indfriet. Ændringen vil således medføre, at kravet kun tilskrives én type rente (inddrivelsesrente).

Det er Justitsministeriets opfattelse, at ændringen bør gælde alle regressager – det vil sige både bagudrettet og fremadrettet. Der er i den forbindelse lagt vægt på, at den foreslåede lovændring ikke har en bebyrdende karakter.

2.3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at det i offererstatningslovens § 17 indsættes som et nyt *stk.* 2, at statens krav mod skadevolder tidligst forrentes, når kravet er overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Ændringen vil indebære, at skadevolder ikke skal betale rente af regreskrav efter rentelovens § 3, stk. 2, samt rente af eventuelle sagsomkostninger efter rentelovens § 8 a.

Med den foreslåede ordning vil Civilstyrelsen – som tilfældet er i dag – løbende oversende regreskrav til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden uden at tilskrive rente efter rentelovens § 3, stk. 2, og § 8 a. Oversendelsen vil ske via Statens Administration, og vil som udgangspunkt – som i dag – finde sted hurtigst muligt efter forfaldsdagen.

Med den foreslåede ordning vil den administrative og økonomiske byrde på offererstatningsområdet således holdes på et minimum med henblik på at sikre en fortsat smidig og effektiv tilrettelæggelse af sagsgangen i behandlingen af regressager.

Det bemærkes, at der hermed ikke ændres ved, at regreskrav fortsat vil skulle tilskrives inddrivelsesrente efter gældsinddrivelseslovens § 5, stk. 1, når kravet oversendes til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Den foreslåede ordning vil endvidere medføre, at regreskrav, herunder flere af en betydelig størrelse, ikke vil vokse yderligere forud for oversendelsen til restanceinddrivelsesmyndigheden, hvilket vil understøtte skadevolderens mulighed for at blive gældfri.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 3, og bemærkningerne hertil.

3. Forholdet til databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven

3.1. Erstatningsnævnets adgang til nødvendige skatteoplysninger

Det følger af offererstatningslovens § 14 a, at Erstatningsnævnet kan få terminaladgang til de oplysninger i indkomstregisteret, der er nødvendige til brug for behandlingen af ansøgninger i medfør af loven.

Med lovforslaget lægges der op til, at offererstatningslovens § 14 a udvides, således at Erstatningsnævnet til brug for behandlingen af ansøgninger i medfør af denne lov får terminaladgang til de nødvendige skatteoplysninger, herunder oplysninger i indkomstregisteret, hos Skatteforvaltningen.

Erstatningsnævnet indhenter i dag sådanne oplysninger via ansøgeren.

Den foreslåede udvidelse af bestemmelsen udgør en udvidelse af en national særregel for behandling af personoplysninger.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at Erstatningsnævnet fremover vil kunne indhente alle nødvendige oplysninger om indkomstforhold hos Skatteforvaltningen til brug for behandlingen af offererstatningssager, uanset om ansøgeren har samtykket til indhentningen af oplysningerne. Sådanne oplysninger kan f.eks. være de personlige skatteoplysninger, som er en samling af borgerens detaljerede skattemæssige oplysninger, der bl.a. indeholder oplysninger om borgernes enkelte ansættelsesforhold, timeantal, indtægter, udbetalte sociale ydelser og perioder herfor (dvs. almindelige personoplysninger).

For så vidt angår almindelige personoplysninger følger det af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 2 og 3, at der er mulighed for at opretholde og indføre mere specifikke bestemmelser for at tilpasse anvendelsen af dele af artikel 6, stk. 1. Det gælder bl.a. artikel 6, stk. 1, litra e, hvorefter behandling af almindelige personoplysninger kan ske, hvis det er nødvendigt af hensyn til udførelse af en opgave i samfundets interesse eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige har fået pålagt.

Det er vurderingen, at Erstatningsnævnets indsamling af almindelige personoplysninger efter den foreslåede bestemmelse kan ske i medfør af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, idet behandlingen af personoplysninger efter den foreslåede bestemmelse vil være nødvendig af hensyn til udførelsen af en opgave, som henhører under offentlig myndighedsudøvelse.

Skatteforvaltningens videregivelse af oplysninger i indkomstregistreret til Erstatningsnævnet må desuden anses for at ske i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, idet oplysningerne videregives som et nødvendigt led i myndighedsudøvelsen.

Justitsministeriet har lagt vægt på, at ansøgerens – eller for så vidt angår forsørgertabserstatning f.eks. ægtefællens – skatteoplysninger, der ikke fremgår af indkomstregisteret, vil være nødvendige for, at Erstatningsnævnet kan træffe afgørelse i sagen. De pågældende oplysninger vil bl.a. indgå i vurderingen af, hvorvidt der f.eks. foreligger årsagssammenhæng (kausalitet) mellem den strafbare handling og ansøgerens indtægtstab.

Erstatningsnævnet vil således kunne tilgå oplysninger om tidligere og senere ansættelsesforhold, indtægter, timeantal, sygeperioder m.v., hvis der f.eks. søges om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Den foreslåede ændring vil skulle bidrage til at sikre en mere smidig sagsbehandling hos Erstatningsnævnet og være til gavn for den enkelte ansøger, da visse afgørelser vil kunne træffes hurtigere end i dag. Det skyldes, at Erstatningsnævnet med den foreslåede ændring vil have hjemmel til at indhente alle nødvendige skatteoplysninger, og ikke kun de, der fremgår af indkomstregisteret. Hvis der fremover skulle ske ændringer i Skatteforvaltningens forskellige registre, vil Erstatningsnævnet med den foreslåede bestemmelse have adgang til alle nødvendige skatteoplysninger uanset registerbetegnelsen. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.2 og 2.1.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Overordnet vurderes den foreslåede udvidelse af offererstatningslovens § 14 a at stå i et rimeligt forhold til de legitime mål, der forfølges, samt respektere det væsentligste indhold af retten til databeskyttelse.

Justitsministeriet skal i forlængelse heraf bemærke, at det forudsættes, at de grundlæggende principper i databeskyttelsesforordningen iagttages i forbindelse med den behandling af personoplysninger, der måtte ske i medfør af den foreslåede bestemmelse. De oplysninger der indsamles efter offererstatningslovens § 14 a, må således ikke viderebehandles på en måde, der er uforenelig med formålet med behandlingen af personoplysninger, ligesom de pågældende oplysninger, der behandles af Erstatningsnævnet, skal være tilstrækkelige, relevante og begrænset til, hvad der er nødvendigt i forhold til formålet med behandlingen af oplysningerne.

Det bemærkes i den forbindelse, at den foreslåede adgang for Erstatningsnævnet til at indsamle skatteoplysninger er undergivet en række begrænsninger. Skatteforvaltningens overholdelse af databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra c, hvorefter der ikke må videregives flere oplysninger end nødvendigt, skal bl.a. sikres ved, at der indgås aftale mellem på den ene side Skatteforvaltningen og på den anden side Civilstyrelsen som sekretariat for Erstatningsnævnet. Aftalen skal sikre, at Erstatningsnævnet alene gives adgang til de personoplysninger, som er nødvendige til brug for Erstatningsnævnets vurdering af ansøgningen. Erstatningsnævnet vil i forbindelse med indsamlingen af en ansøgers skatteoplysninger bl.a. skulle iagttage reglerne om oplysningspligt i

databeskyttelsesforordningens artikel 14, som vedrører personoplysninger, der ikke er indsamlet hos den registrerede.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslagets § 1, nr. 1, om Erstatningsnævnets adgang til nødvendige skatteoplysninger kan i visse sager reducere sagsbehandlingstiden hos Erstatningsnævnet. Den reducerede sagsbehandlingstid fremkommer ved, at nævnet kan indhente de nødvendige oplysninger med det samme. I dag sker det ved, at nævnet anmoder ansøger eller ansøgerens repræsentant om at indsende oplysningerne inden for en frist på 4 uger. Ikke sjældent må fristen udsættes, hvilket forsinker sagens behandling yderligere. Den foreslåede udvidelse af terminaladgangen forventes ikke at medføre implementeringskonsekvenser for Civilstyrelsen, idet der allerede er etableret en terminaladgang til indkomstregistret.

Lovforslagets § 1, nr. 2, om erstatning for udgifter til advokatbistand til forældre eller værger kan indebære, at det samlede beløb, som udbetales efter den statslige offererstatning, vil være højere end i dag. Det er dog forventningen, at merudgiften vil være begrænset, da det er et fåtal af nævnets sager, som angår ansøgere, der er mindreårige eller under værgemål. Dertil kommer, at erstatningsposterne i disse sager ofte er mindre komplicerede som en konsekvens af, at f.eks. mindreårige typisk ikke er på arbejdsmarkedet. Herved bliver udgiften til advokatudgifter også mindre.

Lovforslagets § 1, nr. 3, om rentetilskrivning på statens krav mod skadevolder forventes ikke at have økonomiske konsekvenser eller implementeringskonsekvenser for det offentlige, idet denne del af lovforslaget skal tilpasse reglerne til Civilstyrelsens gældende praksis. Ændringen har til formål at sikre, at den administrative og økonomiske byrde på offererstatningsområdet fortsat holdes på et minimum.

Endelig vurderes lovforslaget at følge de syv principper for digitaliseringsklar lovgivning, idet det bemærkes, at lovforslaget er udarbejdet så enkelt og klart som muligt.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget vurderes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslagets § 1, nr. 1, om Erstatningsnævnets adgang til nødvendige skatteoplysninger kan i visse sager reducere sagsbehandlingstiden hos Erstatningsnævnet til gavn for borgerne. Derudover vil forslaget indebære en administrativ lettelse for ansøgerne, da de ikke selv skal sørge for at indhente de nødvendige oplysninger i Skatteforvaltningens systemer og indsende dem til Erstatningsnævnet.

Lovforslagets § 1, nr. 2, om erstatning for udgifter til advokatbistand til forældre eller værger kan indebære, at det samlede beløb, ansøgerens forældre og/eller værger modtager fra den statslige offererstatning, vil være højere end i dag. For skadevolder vil forslaget kunne medføre, at vedkommende bliver pålagt et højere erstatningskrav i en efterfølgende regressag.

Lovforslagets § 1, nr. 3, vil medføre, at den administrative og økonomiske byrde på offererstatningsområdet holdes på et minimum med henblik på at sikre en fortsat smidig og effektiv tilrettelæggelse af sagsgangen i behandlingen af regressager. Hvis ændringen ikke foretages vil det medføre, at Civilstyrelsen fremover skal tilskrive rente efter rentelovens bestemmelser med potentielt længere sagsbehandlingstid på regressagerne til følge. Endelig vil ændringen medføre, at regreskrav ikke vil vokse yderligere forud for oversendelsen til restanceinddrivelsesmyndigheden, hvilket kan understøtte skadevolderens mulighed for at blive gældfri.

7. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen klimamæssige konsekvenser.

8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljø- og naturmæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.

10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 16. december 2024 til den 13. januar 2025 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Østre Landsret, Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten, samtlige byretter, Advokatrådet, Advokatsamfundet, Akademikerne, Ankenævnet for

Forsikring, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Business Danmark, Copenhagen Business School (Juridisk Institut), Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Folkeoplysnings Samråd, Dansk Erhverv, Dansk Industri, Danske Advokater, Danske Regioner, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Den Sociale Retshjælps Fond, Det Ethiske Råd, Det Kriminalpræventive Råd, Digitaliseringsstyrelsen, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Udlændingeretsadvokater – FAU, Forsikring & Pension, FRIDA Forsikring Agentur A/S, HK-Landsklubben Danmarks Domstole, HK Politiet og Anklagemyndigheden, Hjælp Voldsofre, Institut for Menneskerettigheder, Justitia, Kommunernes Landsforening (KL), Københavns Retshjælp, Københavns Universitet (Det Juridiske Fakultet), Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsforeningen Krim, Offerrådgivningen i Danmark, Patienterstatningen, Politiforbundet, Retspolitisk Forening, Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland, Rigsombudsmanden på Færøerne, Røde Kors, Syddansk Universitet (Juridisk Institut), Aalborg Universitet (Juridisk Institut), Aarhus Retshjælp, Aarhus Universitet (Juridisk Institut) og samtlige ministerier.

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Lovforslagets § 1, nr. 1, om Erstatningsnævnets adgang til nødvendige skatteoplysninger kan i visse sager reducere sagsbehandlingstiden hos Erstatningsnævnet. Den reducerede sagsbehandlingstid fremkommer ved, at nævnet kan indhente de nødvendige oplysninger med det samme. I dag sker det ved, at nævnet anmoder ansøger eller ansøgerens repræsentant om at indsende oplysningerne inden for en frist på 4 uger. Ikke sjældent må fristen udsættes, hvilket forsinkes sagens behandling yderligere.	Lovforslagets § 1, nr. 2, om erstatning for udgifter til advokatbistand til forældre eller værger kan indebære, at det samlede beløb, som udbetales efter den statslige offererstatning, vil være højere end i dag. Det er dog forventningen, at merudgiften vil være begrænset, da det er et fåtal af nævnets sager, som angår ansøgere, der er mindreårige eller under værgemål. Dertil kommer, at erstatningsposterne i disse sager ofte er mindre komplicerede som en konsekvens af, at f.eks. mindreårige typisk ikke er på arbejdsmarkedet.

		Herved bliver udgiften til advokatudgifter også mindre.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Ingen.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen.	Ingen.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen.	Ingen.
Administrative konsekvenser for borgerne	<p>Lovforslagets § 1, nr. 1, om Erstatningsnævnets adgang til nødvendige skatteoplysninger kan i visse sager reducere sagsbehandlingstiden hos Erstatningsnævnet til gavn for borgerne. Derudover vil forslaget indebære en administrativ lettelse for ansøgerne, da de ikke selv skal sørge for at indhente de nødvendige oplysninger i Skatteforvaltningens systemer og indsende dem til Erstatningsnævnet.</p> <p>Lovforslagets § 1, nr. 2, om erstatning for udgifter til advokatbistand til forældre eller værger kan indebære, at det samlede beløb, som udbetales efter den statslige offererstatning, vil være højere end i dag.</p>	For skadevolder vil forslaget kunne medføre, at vedkommende bliver pålagt et højere erstatningskrav i en efterfølgende regresssag.
Klimamæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.	

Er i strid med de 5 principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	<table><tr><td data-bbox="454 185 1037 607">Ja</td><td data-bbox="1037 185 1428 607">Nej X</td></tr></table>	Ja	Nej X
Ja	Nej X		

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det fremgår af offererstatningslovens § 14 a, at Erstatningsnævnet kan få terminaladgang til de oplysninger i indkomstregisteret, der er nødvendige til brug for behandlingen af ansøgninger i medfør af denne lov.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til pkt. 2.1.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at offererstatningslovens § 14 a nyaffattes, hvorefter Erstatningsnævnet til brug for behandlingen af ansøgninger i medfør af denne lov har terminaladgang til de nødvendige skatteoplysninger, herunder oplysninger i indkomstregisteret, hos Skatteforvaltningen.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Erstatningsnævnet f.eks. kan få terminaladgang til personlige skatteoplysninger, herunder (fortsat) oplysninger i indkomstregistret, såfremt oplysningerne er nødvendige til brug for behandlingen af ansøgninger om erstatning. Det vil indebære, at Erstatningsnævnet – uden at skulle indhente forudgående samtykke fra ansøgeren – kan indhente alle nødvendige oplysninger hos Skatteforvaltningen til brug for behandlingen af offererstatningssager.

Den foreslåede bestemmelse vil finde anvendelse i situationer, hvor der søges om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, erhvervsevnetab og/eller forsørgertab. Ved dette forstås tilfælde, hvor det er nødvendigt for Erstatningsnævnet at indhente oplysninger om f.eks. ansøgerens indkomstforhold for at kunne træffe en afgørelse om ansøgerens ret til tabt arbejdsfortjeneste og/eller erhvervsevnetab. Det vil eksempelvis være nødvendigt for nævnet at kunne tilgå detaljerede oplysninger om tidligere og senere ansættelsesforhold, indtægter, timeantal, sygeperioder m.v., hvis der søges om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Endvidere vil det være nødvendigt at indhente disse oplysninger for at kunne vurdere, hvorvidt der f.eks. foreligger årsagssammenhæng (kausalitet) mellem den strafbare handling og ansøgerens indtægtstab.

Erstatningsnævnet vil kun være berettiget til at få adgang til oplysningerne i det omfang, det efter en konkret vurdering er nødvendigt.

Der tilsigtes ikke i øvrigt nogen ændring af, hvornår Erstatningsnævnet er berettiget til at indhente relevante oplysninger fra Skatteforvaltningen. For nærmere om ordningens databeskyttelsesretlige elementer henvises der til pkt. 3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Det fremgår af offererstatningslovens § 15, stk. 1, at udgifterne ved sagens behandling ved nævnet, herunder udgifter til de undersøgelser, der er omtalt i § 14, stk. 1, betales af staten. Erstatningsnævnet kan dog i særlige tilfælde bestemme, at ansøgeren helt eller delvis skal have dækket udgifter, som han har afholdt i anledning af sagen, jf. bestemmelsens stk. 2.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til pkt. 2.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at det i § 15, stk. 2, indsættes som 2. pkt., at Erstatningsnævnet, når ansøgeren er mindreårig eller under værgemål, kan bestemme, at ansøgerens forældre eller værger helt eller delvist skal have dækket udgifter, som de har afholdt i anledning af sagen.

Den foreslåede ændring vil medføre, at forældre og/eller værger for en mindreårig ansøger eller en ansøger under værgemål kan få dækning for udgifter, som de har afholdt i anledning af sagen på vegne af den mindreårige eller personen under værgemål. Det vil indebære, at forældre og/eller værger i disse situationer vil kunne få dækket udgifter, som de har afholdt i anledning af sagen, i samme omfang som ansøgere, der selv har afholdt sådanne udgifter.

Bestemmelsen vil finde anvendelse i situationer, hvor en mindreårig f.eks. søger om erstatning efter offererstatningsloven, og hvor ansøgerens forældre og/eller værger har afholdt udgifter i anledning af sagen. Det er en forudsætning, at ansøgerens forældre og/eller værger f.eks. har antaget en advokat på et tidspunkt, hvor ansøgeren var under 18 år eller under værgemål, og hvor ansøgeren således ikke selv kunne eller burde antage en advokat.

Det forudsættes, at udgifterne navnlig vil bestå af udgifter til advokatbistand, men også andre udgifter vil være omfattet af bestemmelsen. Der er således ikke med ændringen ud over ovennævnte tilføjelse i øvrigt tilsigtet ændringer af, hvornår Erstatningsnævnet helt eller delvis kan bestemme at dække udgifter, som er afholdt i anledning af sagen.

Erstatningsnævnet kan herved alene i særlige tilfælde bestemme, at forældre og/eller værger helt eller delvis skal have dækket udgifter, som de har afholdt i anledning af sagen på vegne af den mindreårige eller personen under værgemål. Som det fremgår af pkt. 2.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger kan der foreligge særlige tilfælde, hvis erstatningsopgørelsen er særligt kompliceret. Der vil endvidere kunne foreligge særlige tilfælde, hvor der i øvrigt skønnes at være et særligt behov for advokatbistand. Sidstnævnte kan man forestille sig især vil være gældende for forældre, der har et barn, der har været udsat for en straffelovsovertrædelse, og hvor forældrene i sagens natur også vil være ramt af hændelsen.

Der er i øvrigt ikke tilsigtet nogen ændring af Erstatningsnævnets praksis for tilkendelse af erstatning for udgifter til advokatbistand.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Det fremgår af offererstatningslovens § 17, at staten, i det omfang der ydes erstatning, indtræder i skadelidtes krav mod skadevolderen. Lovens §§ 6 b og 6 c finder ligeledes anvendelse ved opgørelse af statens krav mod skadevolder.

Det er Civilstyrelsen, der på baggrund af en afgørelse om erstatning eller godtgørelse fra Erstatningsnævnet, udbetaler erstatning eller godtgørelse til skadelidte. Det beløb, der udbetales til skadelidte, består af selve erstatningskravet (hovedstolen) og renter efter offererstatningslovens § 6 c, stk. 1 og 2, jf. erstatningsansvarslovens § 16, stk. 2.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til pkt. 2.3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at det i lovens § 17, stk. 2, indsættes, at statens krav mod skadevolder tidligst forrentes, når kravet er overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Ændringen vil indebære, at skadevolder ikke skal betale rente af regreskrav efter rentelovens § 3, stk. 2, og rente af eventuelle sagsomkostninger efter rentelovens § 8 a.

Der er ikke tilsigtet nogen ændring af reglerne om rentetilskrivning efter øvrige regelsæt, herunder gældsinddrivelseslovens regler om inddrivelsesrente.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Det foreslås, at loven træder i kraft den [1. maj 2025]. Det indebærer, at loven finder anvendelse på afgørelser, der træffes efter den [1. maj 2025], uanset hvornår ansøgningen er indgivet.

Det foreslås endvidere, at lovens § 1, nr. 3, har virkning i forhold til statens ubetalte krav mod skadevoldere fra før den [1. maj 2025].

Det foreslåede vil indebære, at § 1, stk. 3, finder anvendelse på statens ubetalte eksisterende krav, der er opstået før lovens ikrafttræden. Det vil medføre, at Civilstyrelsen ikke vil kunne opkræve renter efter rentelovens § 3, stk. 2, og § 8 a, for krav mod skadevolder i regressager på offererstatningsområdet. Det gælder både i forhold til krav, der eksisterede inden lovens ikrafttræden, og i forhold til fremtidige krav.

I det omfang Civilstyrelsen eller politiet og anklagemyndigheden har rentekrav liggende, der relaterer sig til en hovedfordring, der er betalt, bortfalder disse.

Den foreslåede virkningsbestemmelse har ikke en bebyrdende karakter.

Til § 3

Det foreslås i § 3, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, men at loven ved kongelig anordning helt eller delvis skal kunne sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Færøerne har pr. 1. marts 2010 overtaget lovgivningskompetencen på det strafferetlige område, som også omfatter offererstatningsloven. Lovforslaget skal derfor ikke gælde for Færøerne.

For Grønland gælder lov nr. 277 af 26. maj 1976 om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, som er sat i kraft for Grønland ved kongelig anordning nr. 472 af 25. september 1984 med senere ændringer. Det foreslås derfor, at lovforslaget ved kongelig anordning helt eller delvist skal kunne sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
<p>§ 14 a. Nævnet kan få terminaladgang til de oplysninger i indkomstregisteret, der er nødvendige til brug for behandlingen af ansøgninger i medfør af denne lov.</p> <p>§ 15. <i>Stk. 1.---</i> <i>Stk. 2:</i> Nævnet kan i særlige tilfælde bestemme, at ansøgeren helt eller delvis skal have dækket udgifter, som han har afholdt i anledning af sagen.</p> <p>§ 17 <i>Stk. 1. ---</i></p>	<p style="text-align: center;">§ 1</p> <p>I lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, jf. lovbekendtgørelse nr. 1209 af 18. november 2014, som ændret bl.a. ved lov nr. 486 af 30. april 2019 og senest lov nr. 665 af 11. juni 2024, foretages følgende ændringer:</p> <p>1. § 14 a affattes således: »§ 14 a. Nævnet har til brug for behandlingen af ansøgninger i medfør af denne lov terminaladgang til de nødvendige skatteoplysninger, herunder oplysninger i indkomstregisteret, hos Skatteforvaltningen.«</p> <p>2. I § 15, <i>stk. 2</i>, indsættes som 2. <i>pkt.</i>: »»Er ansøgeren mindreårig eller under værgemål, kan nævnet bestemme, at ansøgerens forældre eller værger helt eller delvist skal have dækket udgifter, som de har afholdt i anledning af sagen.«</p> <p>3. I § 17 indsættes som <i>stk. 2</i>: »<i>Stk. 2.</i> Statens krav mod skadevolder forrentes tidligst, når kravet er overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.«</p>

